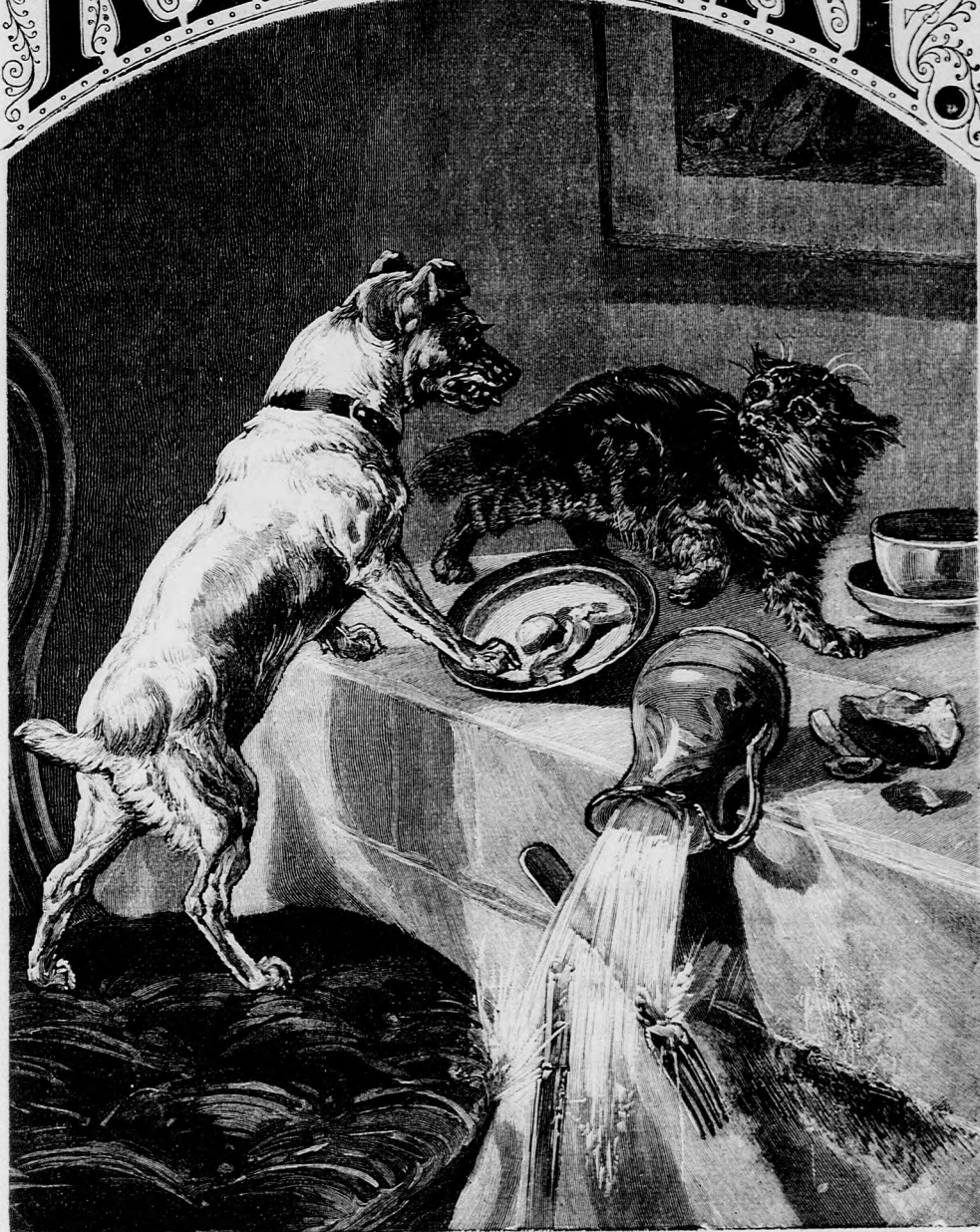

KIS LAP

A HÜSÉGES ŐR. (Lásd a 360. lapon.)

XXXIX. kötet, 23. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. december 7-én.

ELSŐ UTAM A TENGEREN.

— Elbeszélés számos képpel. —
(Folytatás.)

ELE TÖLT pár hét, míg a kikötőben vesztegeltünk. Berakodtunk, közben egyet-mást a hajókon is javítottunk, tataroztunk; mert a hosszú uton sok minden romlik, törik s azt gondosan ki kell igazítani, mielőtt a hajó újabb hosszú utra indul. De végre elkészültünk mindennel; portékánk is annyi volt, hogy több már nem fért a hajóra s egy reggelen a kapitány kiadta a parancsot, hogy indulunk. Más irányban hajóztunk, mint amerre jöttünk, de — hazafelé!

Csak aki oly messze, még pedig veszélyes uton jár: csak az tudja igazán, milyen öröm az, ha arra gondolhat, hogy haza felé indul. Én is éreztem és bensőleg szinte megdöbbenve gondoltam rá: haza jutok-e szerencsésen? Mily roppant messzeségben vagyok azoktól, akiket szeretek! Már hónapok multak, hogy elváltam tőlök s még nagy idő telik bele, amíg vissza jutok hozzájuk. De most már legalább minden nap közelebb visz; minél jobb szél röpti hajónkat, annál gyorsabban érek haza. Persze, ha valami baj nemesik utközben, ha vihar nem okoz szerencsétlenséget. Ettől pedig most már tartani lehetett, mert ahol akkor jártunk, ott éppen a leggonoszabb fürgeteges téli évszak kezdett beköszönni.

Azt hiszitek talán, ha téli évszagról beszélek, hát nem is értek olyan igazi telet, amilyen nálunk itthon szokott lenni; mert hiszen hajónk messze a déli

félgömbön járt és mi itthon megszoktuk, ha déli vidékről beszélünk' azt képzelni hozzá, hogy ott mindig meleg van, legföljebb ha egy kicsit esik az eső télen. Igaz is ez addig, amíg az egyenlítő alá jutunk. De már azontul minél tovább megyünk délfelé, annál inkább csak éppen úgy vagyunk, mintha visszafelé jönnénk északnak. Sőt a föld déli sarkvidéke még hidegebb, mint az északi.

Mi pedig akkoriban nem éppen nagyon messze hajóztunk a déli sarkvidéktől, ámbár persze volt biz' az tőlünk még jó pár heti járásnyira. De mégis már azon a tájon jártunk, ahol a tél ugyancsak keményen szokott beköszönni, nemcsak hóval, hideggel, hanem a hajókra nézve egy még nagyobb veszedelemmel: a jéghegyekkel, melyek messze eluszkálnak a tengerben.

Mondhatom, azok a tapasztalatok, melyeket a téli hajózással szereztem, eleinte nagyon keservesek voltak. Szép dolog a tél ott a szárazföldön; szánkázni, korcsolyázni kellemes szórakozás. Még sétálni is szerethet akárki téli fagyban-hóban, ha van jó bundája és tudja, hogy majd jó meleg kályha mellett fog azután sütkérezni. De bezzeg nem ilyen mulatságos életünk volt nekünk a hajón!

Eleinte csak azt éreztük, hogy ugyancsak csipősen fujdogál a szellő és sűrű szürke föllegek borítják az eget. Bent a hajó mélyében persze még csak türhető volt az állapot, ámbár ott sem került fűtött kályha, mert a hajónk nem volt holmi sarkvidéki utakra berendezve. Csak a hajó-szakácsnak volt jó dolga, mert ő a

meleg
Igyekez
hogy el
könnyü
lan kul
ban egy
ját, hog
Az pedi
hidegre
ként k
pálinká
porción
szesz
az egyi
egyszer
szívesen

nem ízli
mondá.

ban, am

Igy
csakhog
nála. M
kellott
ben vált
ben, hó
sokáig

Az

nem vo
kellott v
szél egy
ról. Kör
pihék ö
föllocssa
valami h
délzetem
hóbul jé
ingott, li
a földélz

meleg tüzhely körül foglalatzkodott. Igyekeztünk is jó barátságba jutni vele, hogy eljárhassunk hozzá, ami nem volt könnyü dolog, mert nem szerette a hivatalan kuktákat a konyhájában. Én azonban egy kis fortéllyal kitaláltam a módját, hogy engemet még szívesen is látott. Az pedig úgy történt, hogy mióta olyan hidegre fordult az idő, mindenki naponként kétszer kapott egy-egy pohárka pálinkát. Mi matrózfiuk is kikaptuk a porciónkat, de nekem bizony az az erős szeszes ital nem köllött. Oda adtam hol az egyik, hol a másik öreg matróznak, egyszer pedig a szakácsnak s ez nagyon szívesen vette.

— Tudod mit öcsécském? Ha neked nem ízlik, hát csak hozd el mindig nekem, mondá. Majd én meg találok a konyhában, ami inkább neked való.

Igy aztán nagyon jó barátok lettünk, csak hogy persze sok időt nem tölthettem nála. Mert most még sokkal gondosabban kellett fönt a fődélzetben őrködni, sűrűben váltottuk föl egymást. A metsző szélben, hóföregtegben nem bírta ki senki sokáig.

Azok a hóföregtegek, azok már éppen nem voltak mulatságosak. Ugyan csak kellett vigyázni, hogy az embert a dühös szél egy-egy rohama le ne söpörje a hajóról. Köröskörül a tánczoló s kavargó hópihék össze keveredtek a tajtékzó tenger föllocssanó habjaival s szinte azt hittem, valami hófelhőben lebegünk. A sima fődélzetben a félig olvadt, félig letaposott hóbul jégkéreg képződött s amint a hajó ingott, libegett, tizszer is elbuktam, amíg a fődélzet egyik végétől a másikra ér

tem. E mellett pedig ki volt adva a parancs:

— Jól vigyázz! Jéghegyek jöhetnek! Mihelyt valami gyanusat látsz, szólj!

Mikor a hóföregteg tombolt, alig bírtam a szemeimet nyitva tartani, kezeimmel pedig görcsösen fogóztam a párkányzatba, hogy megállhassak. Ebből pedig az lett, hogy a kezeim szinte megdermedtek a hidegtől s úgy fáztam, hogy a köny kicsordult a szememből.

Azt hittem, ennél már nem lehet keservesebb állapot s imádkoztam, hogy ha már hideg van, legalább ez a borzasztó havazás érjen véget. Ez nem egyhamar következett be, de végre olyan napunk is volt.

Volt, de csakhamar meggyőződtem, hogy ebben ugyan nincs köszönet. Az égbolt azért szürke maradt, a hideg pedig csak még csipősebb lett. A parancs pedig ekkor úgy szólt, hogy föl kell menni az árbocra és onnan vigyázni a jéghegyeket.

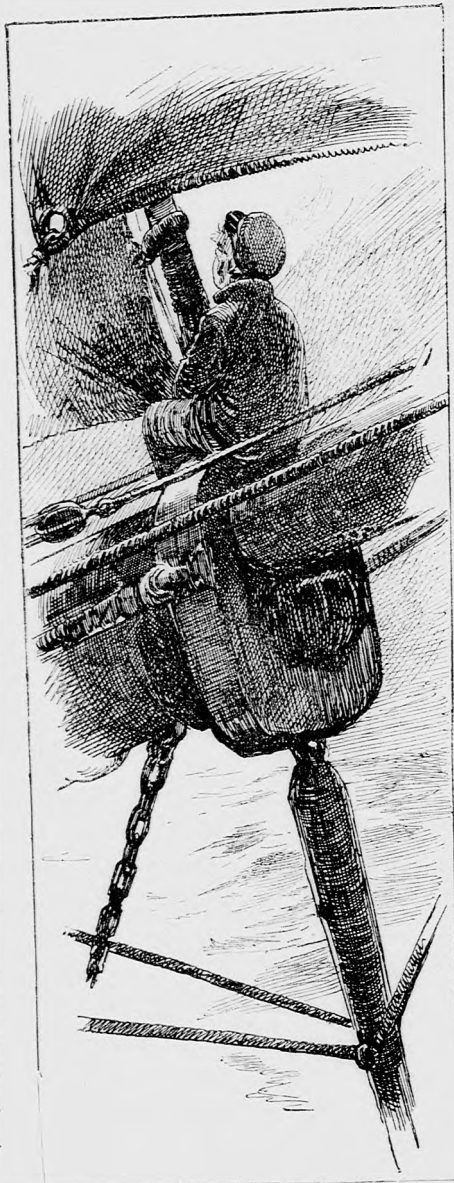
A magasban vékony köteleken, rudakon kapaszkodni nehéz bundában, bajos volna. Volt ugyan olyan amilyen téli gunyánk, de csak olyan, hogy nagyon meg ne akadályozzon a mozgásban. Ebben aztán fölmásztam a magasba és ott elszántan üldögélve lestem a jéghegyeket. (Lásd a képet a 356. lapon.) Ott fönt fujdogált még csak igazán friss szellő! Néha azt hittem, hogy lemetszi az orromat vagy a fületem, majd meg hogy lefuj mindenestül. Még csak mozogni sem lehetett valami nagyon s az egyforma ülésben kezem-lábam megémberegett, úgy hogy mikor aztán le köllött menni, ugyancsak meg voltam

szeppenve. Mert alig tudtam a megdermedt ujaimmal a kötelekben megfogózni s attól tarthattam, hogy lepottyanok a magasból és agyonütöm magamat.

De mint minden nehéz állapothoz, ugy ehhez is hozzá szoktam lassanként és még az a büszkeségem is megvolt, hogy én voltam az egyetlen, ki nem hiába ültem ott fönt a hidegben. Mert egy napon csakugyan megpillantottam valamit, amiről eleinte azt hittem, hogy szárazföld, talán éppen ott fogunk kikötöni, azért megyünk olyan egyenesen neki. Hogy egészen fehér volt, azon nem csodálkoztam, hiszen sokat havazott. Uszó jégdarab csak nem lehet, mikor olyan nagy, hogy alig tudom egyik végétől a másikig belátni. De végre mégis csak lekiáltottam a földelzeten sétáló hadnagynak:

— Hadnagy uram, valami nagy száraz-

földet látok amott messzire. Éppen feléje megyünk.

...ELSZÁNTAN ÜLDÖGELVE LESTEM.

(Lásd a 355. lapon.)

— Szárazföldet? Hol volna itt szárazföld, te tacskó! Száz mérföldnyire vagyunk minden szárazföldtől.

— Már pedig van ott valami.

Elővette a csövet és oda nézett. Aztán kissé izgatottan kiáltott föl:

— Van ám, egy óriási jéghegy. Egyenesen felénk hajtja a tenger-árja.

Azután nem törődött többé velem, hanem harsány hangon osztogatott parancsokat jobbra-balra, a kormányosnak, a legényeknek. Aki csak mozoghatott, mind előtermett, a kapitány is kijött a szobájából, fölsietett az emelvényére és onnan rendelkezett. A legények nem törődtek a hideggel, hanem ingujjra vetkőzve kapaszkodtak föl a vitorlákhöz és igazítottak erre-arra, hogy a szél más irányba vigye a ha-

jót. Lá
log. M
belénk
zuz, el
kiterjű
nyü d
dett, n
a szél,
birtun
nyaroc
már
hogy
mert n
száz
tunk a
és m
nem v
szen
De n
vába
tem,
nyug
szólt
nyosn

csak
az ir
rendl

És
szere
kerü
gyet.
mín
tünk
tünk

kült
kité
tok

jót. Láttam, hogy itt most komoly a dolog. Meg is értettem a veszedelmet. Ha belénk ütközik az az óriási jéghegy, agyonzuz, elmerit. Attól függ az életünk, hogy kitérjünk az utjából. Ez pedig nem könnyű dolog. A jéghegy gyorsan közeledett, nekünk pedig nem igen kedvezett a szél, csak lassan birtunk félre kanyarodni. Én már-már azt hittem, hogy végünk van, mert már alig pár száz ölnyire usztunk a jéghegytől és még mindig nem voltunk egészen túl a szélén. De mikor én javába rémüldöztem, a kapitány nyugodtan oda szolt a kormányosnak:

— Most már csak így tartsad az irányt, minden rendben lesz.

És csakugyan szerencsésen elkerültük a jéghegyet. Alig harmincz negyven ölnyire uszott el mellettünk, de eluszott s ugyancsak föllélekzetünk. Maga a kapitány így szolt:

— No ettől szerencsésen megmenekültünk! Ha félórával később kezdjük a kitérést, ránk zudul. Azért hát vigyázzatok ezután is!

Vigyáztunk is és nem történt bajunk. De mégis ugyancsak örültünk, mikor aztán lassanként irányt váltott a hajónk és újra melegebb tájra jutottunk.

Egyik társunknak azonban kevés öröme telt benne. Pedig neki volt a legnagyobb szüksége rá, hogy kellemes enyhe levegőn üdüljön. Nagyon beteg volt szegény. Az öregebb matrózok egyike volt, izmos természetű ember, ki még pár héttel előbb játszva végezte a legnehezebb munkát is. Mi baja esett, biz én nem tudhatam meg. Azaz hallottam, mikor a hajó orvos valami diák-görög szóval mondta, mi a baja, de nem értettem; hanem azt láttam, hogy az orvos nagyon komoly képet vág, valahányszor róla beszél. A kapitány is kiadta a

— NÉZZEN... ARRÁ A FEKETE PONTRA.
(Lásd a 360. lapon.)

parancsot, hogy a beteget nem szabad semmi munkára alkalmazni, pihenjen, míg meg nem gyógyult.

Csakhogy az a gyógyulás semmikép sem akart bekövetkezni. A szegény beteg napról napra halaványabb lett, erős természete össze roskadt s a maga emberségé-

ből már föl sem birt kapaszkodni a hajó belsejéből a földélezetre. Egyik-másik társa oda ment hozzá és vigasztalta, biztatta, hogy majd jobban lesz. De ő szomoruan rázta a fejét:

— Már nekem végem van, érzem, mondá csüggedt lemondással. Nem érek én többé haza, nem látom többé a földön jó feleségemet. Isten úgy rendelte, legyen meg az ő szent akarata!

Egészen megrendültem, mikor halottam e szavait. Pedig igazat mondott. Két nap múlva, amint ott üldögélt a földélezeten, egyszerre csak lefordult az ülő-helyéről és mozdulatlanul terült el. Oda futottunk hozzá, emelgettük, élesztgettük, de már az mind hiába volt. A hajó-orvos is oda jött s megvizsgálta.

— Meghalt! mondá komor, megilletődött hangon.

Azonnal jelentették a kapitánynak, aki rendeletet adott, hogy el köll temetni. Mikor ezt hallottam, hamarjában nem igen tudtam, hogy értsem. Otthon már voltam temetésnél; tudtam, hogy szokott ez a szomoru dolog történni. De hát hogy lehessen itt a végtelen tengeren valakit eltemetni? Csakhamar azután láttam, milyen a tengerész sirja. Szomoru a temetés otthon a szárazföldön is, de mégis vigasztalóbb. Ott a sirhant, tudjuk, hol nyugszik kedvesünk, virágot ültetünk sirjára és kijárunk hozzá, fölelevenítve emlékeztét. De a tengeren! Ott nincsen sirhant, ott nem lehet fejfát állítani, ott maga a végtelen tenger a temető!

A szegény halott társunkat begöngyölték egy durva lepedőbe, a lábaira pedig rákötöttek vagy másfél mázsányi

köszenet, melyet a konyha tüzelő raktárából hoztak elő. Aztán a hajó korlátja mellé helyezték a halottat és kezdődött a szomoru temetési szertartás. Nem szólt hozzá harangzugás, pap sem volt, sem gyászének, mégis sokkal meghatóbb volt mint amit addig valaha láttam.

Mindnyájan oda gyültünk, levett süveggel s ott állt a kapitány is hajadonfővel. Ő volt most a pap. Mély csönd lett. Meghatva, elkomolyodva álltunk kiszenvedett társunk körül. Aztán szólni kezdett a kapitány. Imával kezdte, majd rövid, ünnepies szavakkal elbucszuttatta a halottat a világtól, elmondva, milyen derék, hű tengerész volt, mily lelkiismeretesen teljesítette mindvégig kötelességét. Messze szülő honától, messze kedveseitől érte utolsó órája, s a tenger, melynek veszélyeivel annyiszor bátran szembe nézett, lesz az ő sirja.

A kapitány aztán intett s négy matróz megfogta a halottat fejénél és lábánál, egyet lóditott rajta és levetette a tengerbe. A víz nagyot locssant, a halott lemerült a mélybe, — el volt temetve. A kapitány térdre borult, mi mindnyájan utána. Még egy imát mondtunk s immár tudtam, milyen a tengeren a temetés!

De ezzel még nem volt egészen vége. A kapitány vissza vonult a kabinjába, a matrózok azonban még együtt maradtak. Csak kettő-három távozott és ezek is hamar vissza tértek. Még pedig nem üres kézzel. Elhunyt társunknak holmiját hozták elő: ruhákat, mindenféle apró holmit, amiye egy szegény matróznak az uton van. Az egész czók-mók bizony édes kevés volt s eleinte nem tudtam, mit akarnak

vele. 2
Azor

C
osztoz
csapn
elé a
hogy
az ár

krajcz
s ugy
zubb
áron
ért. N
volt a

Mine
mit i
gerés
pajtá
volt a

sége,
hogy
bért,
fogjá
kapja
jelen
nincs
Hát
ha k
társá
érték
radt,
egy
átad
nyos

vele. Talán megosztóznak az örökségen. Azon bizony nem érdemes osztzkodni.

Csakhamar láttam, hogy nem is osztzkodnak, hanem ellenkezőleg vásárt csapnak. Egy öreg matróz szedte maga elé a holmit s egyenként mutatta föl, hogy mindenki lássa. Aztán megszabta az árát és kérdezte:

— Ki ad többet?

Mindjárt akadt valaki, aki néhány krajczárral többet ígért. Aztán licitáltak s úgy neki tüzesedtek, hogy egy-egy ócska zubbonyt, kalapot, bicskát háromszoros áron vettek mint amennyit új korában ért. Nem telt bele sok idő, már minden el volt adva.

Semmikép sem értettem a dolgot. Minek vásárolják meg ezt az ócska holmit ilyen nagy áron? Talán valami tengerész-babona ez is, hogy az elhunyt pajtás holmija szerencsét hoz? De nem volt az oka. Dani felvilágosított.

— Annak a szegény embernek felesége, gyermeke van otthon, azok várják, hogy vissza tér hozzájuk és haza viszi a bért, melyet szolgáltatáért kapott. De nem fogják többé látni, csak a szomoru hirt kapják. És a szomoru hír nekik azt is jelenti, hogy szükség, inség vár rájuk; nincs többé, aki kenyeret keressen nekik. Hát legalább az első időre segít rajtok, ha kapnak egy kis pénzt. Ezért a jószívű társak egymás közt ellicitálják azt az értéktelen holmit, ami a halott után maradt, megfizetik sokszorosan, csak hogy egy kis somma pénz gyűljön össze. Ezt átadják a kapitánynak vagy a kormányosnak, aki aztán, ha haza érünk. el-

küldi a szegény özvegynek és gyermekeknek. Nem szép ez?

De bizony nagyon szépnek találtam s azontul még inkább megszerettem ezeket a külsőleg nyers hajósokat, kiknek nemes indulat lakik a szivökben.

A szomoru eset azonban elmúlt s a hajón minden változatlanul folyt tovább, mintha semmi sem történt volna. Mindennapi rendes dolgunk közepette lassanként kevesebbet is gondoltunk elhunyt társunkra. És mikor megérkeztünk Ázsia déli részébe, Keletindiába, hogy ott kirakjuk a hajónkon volt portékát és megint ujat szedjünk föl, amelyet aztán haza viszünk, annyi volt a dolgunk, hogy még ha akartunk volna sem gondolhattunk egyébre. Utazásunk régibb eseményei úgy elmosódtak az emlékezetünkben, mintha nem is velünk történt volna az a sokféle kisebb-nagyobb esemény.

Most már mindnyájunknak csak azon járt az eszünk, hogy ez most az utolsó állomás, melyen hosszabb időt töltünk. Ha most tele rakjuk a hajónkat kávéval, rizsszel, gyapottal és megindulunk, akkor többé meg sem állunk igazán hazáig. Nem szégyeltem egy csöppet, hogy vágyódtam haza. Mert észrevettem, hogy a többiek is, az öreg matrózokat sem véve ki, éppen úgy gondolkodtak. Nem is csoda, mikor már olyan nagy ideje mult, hogy elszakadtunk kedveseinktől. Több mint esztendeje, hogy utra keltünk, körülhajóztuk a földet, bejártunk sokféle idegen országot, hazulról pedig annyi idő óta alig hallottunk valami hirt. Ugyancsak örendtünk tehát, mikor egy napon azt parancsolta a kapitány, hogy szedjük fel a horgonyt,

feszítsük ki a vitorlákat, indulunk haza felé.

Persze, nagyon messze volt még odáig, de most már jóformán kiszámíthatunk, mikor érünk haza. Szinte ujult kedvvel feszítgettük ki a vitorlákat s nem törődtünk a szörnű hőséggel, melybe ismét bele kerültünk; mert újra az egyenlítő tájékán jártunk. Azzal vigasztalódtunk, hogy nem tart sokáig, napról napra közelebb jártunk a mi kedves hazai levegőnk-höz.

Csak hogy odáig még nem egy tapasztaláson kellett át-esnem, vidám és komoly eseményeken egyaránt.

Indulásunk után harmadnapra történt az egyik. Ez vig eset volt, bár szomorúságnak sem volt híján. Azzal kezdődött, hogy a kapitány kezembe adott egy messzelátót és így szólt:

— Szaladj föl az árbocra s nézd meg, mit lát onnan az öreg Péter? . . . mert azt mondja, lát valamit.

Büszke voltam a megbízásra s gyorsan fölkapaszkodtam. A vén matróz a sik tengerre mutatva, mondá:

— Nézzen amarra, arra a fekete pontra. (Lásd a képet a 357. lapon.) Ott valami baj van.

(Folytatása következik.)

A HŰSÉGES ŐR.

(Képpel a ezimlapon.)

IGEN bizony, büszke is volt rá Tupi, hogy hét pusztá faluban nincs olyan hűséges kutya, amilyen ő. Szereti is a gaz-

YOMOROGVA, fagyoskodva

Rezg a végső lomb a fán.

Köd forrázta, mely lom-

hálva

Uszik az ég hajlatán.

Szürkületnek metsző éle

Rácsap szellő szárnyakon:

Dérré csipi — s ott ragyog most

Fán, tetőn és ablakon.

bús karpuja megszakad:

Pite-zápor omlék, árad,

S beföd messze tájakat.

Hó-kerengés, dermedő víz,

Csengős lovak dobajja —

Repül a szán és utána

Száll vígan a koresolya.

Holt természet ölen, ime

Minden új életre kél —

Nem is vagy rideg, mogorva —

Légy hát üdvözölve: Tél!

Az imént is, hogy ott heverészett a tornáczon, éppen nagyon meg volt elégedve magával is, mert pompásan megebédelt. Ott is hagyta a vastagabb csontokat, biz ő nem rontja vele a fogát.

gény, hűségesen őrzi a gazdája udvarát. Már mi hű kutyák ilyenek vagyunk. Nem fizetünk hálátlansággal mint azok a haszontalan macskák . . . azok mindig csak gonosz furfangon törik a fejüket.

Éppen ekkor egy kis nyirkogást hallott. Föltekintett.

— Ni, éppen most gondoltam rá . . . a Bibi cicza ott oszon be a félig nyitott ajtón az ebédlőbe. Fogadni mernek, hogy valami vásott csinyen jár az esze. Kár ugyan, ha megzavarom a nyugalma-
mat, de már csak utána nézek, mit mivel oda bent.

Föl is kelt, nagyot nyújtózott és utána sompolygott a ciczának. A nyitva felejtett ajtón ő is bemehetett a szobába. Alig lépett be, nagy haragra lobbant. Csakugyan jól sejtette. Az az ármányos Bibi cicza ott volt már a terített asztalon és torkoskodni kezdett.

— Ejnye te semmiházi torkos macskája! mordult rá Tupi. Hát neked mi keresni valód van ott?

— Mi közöd hozzá? felelt Bibi vakmerően.

— Majd azt mindjárt megtudod, csak ne takarodj onnan!

— No, persze! Próbálj csak ide jönni, majd kikapárom a szemedet!

És megint hozzá akart látni a torkoskodáshoz. Hát ez nem rettenetes? De bizony az, Tupi bizonyosan tudta.

— Az csak afféle szegény ördögnek való, mint a szomszédom, az a szegény Kuncsor, aki még csontot is csak sátoros ünnepen kap. Hanem azért ő is derék le-

Neki csak holmi maradék jusson, a cicza pedig kedvére lakmározzék ott az asztalon? Azt nem lehet eltűrni. Nem is türte, hanem dühös mordulással iramo-

dája, jól tartja, hát nem volna szép, ha nem volna hűséges. De mondom, hogy hűséges és háladatos, s ha ő maga is büszke erre, senki sem veheti tőle rossz néven.

dott a székre onnan pedig fölágaskodott az asztalra. Mert neki kötelessége megvédeni a gazdája portékáját. Az pedig a földlog s nem tehet róla, ha egy baj történik is mellesleg, amint hogy történt is. A czicza, olyan közel látva ellenségét, hirtelen félre ugrott és feldöntötte a tejes kancsót, mely lefordult a földre, a tej szétfolyt, a kancsó összetört; Tupi meg nagy buzgóságában a pecsenyés tálba hágtott és azt fordította le. De most mind-ezekre nem ügyelt, hanem hőségesen és bátran vicsorgatta a fogait a cziczára.

— Mindjárt leharapom a fejedet, ha nem pusztulsz!

Bibi czicza szörnyen mérges volt s pár pillanatig arra gondolt, hogy nem tágit. De aztán belátta, hogy ő a gyöngébbik, hát egyszerre nagyot ugrott a földre és kifutott az ajtón. Tupi győztesen maradt a csatatéren. Aztán szénézett.

— Megtettem a kötelességemet, jól végeztem a dolgomat. Ez a szét szórt holmi most már jogosan megillet jutalomul.

Hozzá is látott a falatozáshoz. De szerencsétlenségére éppen belépett a gazdája.

— Ejnye semmire való torkos állatja! Megállj csak!

És lakoma helyett verés jutott Tupinak. Elkéseredve sompolygott az udvarra; a Bibi czicza pedig, aki az ajtó nyíláson mindent látott, kárörvendve mondá:

— Megkaptad, amit érdemeltél. Én torkoskodni akartam, az igaz, de te sem akartál egyebet. A hű örködés csak ürügy volt neked, hogy engem elkergezz és magad lakmározzál.

HASZNOS MESTERSÉGEK.

— A mezőgazda. —

IGAZÁBAN véve, ez tulajdonképen nem is azok közül való, akikre rendszeren gondolni szoktunk, mikor mesterségekről beszélünk. A gazda nem mester ember,

hanem földmivelő. De az csak látszik úgy, mintha nagy volna a különbség. Mert a gazdának is csak éppen úgy meg kell tanulnia a mesterségét, mint akármelyik másnak, és ha a gazda nem tudná jól elvégezni az ács vagy a kovács dolgát, bizony ezek sem igen tudnák jól elintézni azt, amit a gazda végez. És mert minden mesterségnek az a célja és vége, hogy megadja a mindennapi kenyeret, illő végül arról is beszélünk, aki igazában előteremtí az kenyeret, melyre mindenkinek szüksége van, aki él és mozog a földön.

Mert mindenféle más mesterség csak a módját adja meg, hogy aki üzi, az megkeresse a pénzt, mely szükséges a mindennapi kenyérre. De ha a földmivelő gazda nem volna, hiába bírná valaki a világ minden kincsét, mégsem kaphatna egy darabka kenyeret sem. A földmivelő gazda munkája tehát a legeslegfontosabbak közül való a világon.

A kenyér nem terem vadon a fán és nem terem meg magától egyike sem azoknak a hasznos növényeknek, melyek az ember táplálására szolgálnak. Csak holmi vad gyümölcs fajta terem erdőn, mezőn,

de azon csak nagy szorultságból lehetne valahogy keservesen eltengődni.

Mindazt a jót, amivel az emberek táplálkoznak, a végtelen gazdagságu anyaföld adja; de nem adja könnyen és nem adja gond és fáradság nélkül. Nehéz munkával kell megművelni a földet, tudni kell a maga rendjén és idején szántani, ásni, kapálni, vetni, veritékes hőségben aratni; mert csak így jutunk hozzá a természet gazdag ajándékához. Ezt a nehéz munkát pedig a gazda végzi, ő teremti elő a kenyeret és más mindenféle jó tápszert azoknak is, kik talán nem is tudják, hogyan kell azt előteremteni a földből.

Vannak még ma is vándor pásztornépek, melyek nem foglalkoznak földmiveléssel, hanem csak nyájaikat legeltetve kóborolnak, bolyonganak ide-oda. De az ilyen népek nem is emelkedhetnek ki a tudatlan, miveletlen vadságból; nincs igazi lakásuk sem, csak sátrakban tanyáznak, Istenről is alig tudnak valamit. Csak ott kezdenek az emberek mivelte emberekké lenni, ahol állandóan megtelepednek és nehéz munkával hozzá fognak a földmiveléshez. Ebből támad mind a többi szép és hasznos mesterség, azután a tudomány, a művészet, mely kedvessé és kellemessé teszi az ember életét. Falvak, városok épülnek és a hol hajdan félvad nép bolyongott tudatlan durvaságban sivar pusztaságon, ott ma fényes palotákkal telt nagy városok pompáznak s az emberek száz meg száz féle szép és hasznos foglalkozást folytatnak. Mert ott a gazda, a ki gondoskodik róla, hogy legyen elég kenyere mindenkinek.

Igy van ez most is, így volt már hajdanában, nem is tudjuk mióta. Senki sem tudhatja már ma, hogy hajdanában, réges régen, sok ezer esztendővel ezelőtt ki volt az első gazda, ki kezdte először szántani, bevetni a földet. Ameddig csak a történelem emlékezik, már szorgalmasan dolgoztak a gazdák és apáról fiúra hagyták munkájokat egészen mostanig.

Réges-régen persze a gazdák sem tudtak annyit, mint most. Igen egyszerű gyarló eszközökkel turták fel a földet és beérték vele, ha a föld úgy a hogy megfizette a fáradságukat. Mai nap már a gazdának is kezére jár a tudomány és a sokféle más ügyes és hasznos mesterség; ad neki pompás szerszámokat és megtanítja, miképen köll a földet legjobban művelni, hogy gazdagon fizessen a reá fordított fáradságért.

Ahány ország, ahány féle éghajlat, annyiféle a gazda munkája. Egyik országban búzát, rozst és más gabnafélét vet és arat, máshol rizst, meg máshol kávé, teát termel legtöbbet s ezek mellett mindenféle más hasznos növényt, gyümölcsöt, amilyet az éghajlat megenged.

A mi szép és áldott Magyarországnunk boldog helyén van a világnak, mert itt a föld jóformán mindent megterem, amire az embernek igazán szüksége van: buza, rozs, árpa, zab, kukoricza, a kertben százféle jó növény és gyümölcs, a hegyoldalon szőlős ezért régente el is neveztek tejjel-mézzel folyó Kánaánnak, mint hajdan az Igréet földjét, a hova Mózsés az Isten választott népét Egyiptomból kivezette.

Őszkor fölszántja, beveti a gazda a földet és bele veti a magot, hogy lassan csirázzék és a tél hóleple alatt észrevétel nélkül erősödjék és növekedjék. Mikor aztán elmúlt a tél s kiragyog a tavaszi napsugár az ő áldott melegével, gyors növekedésnek indul a kicsi növény, megérleli a magvát és nyáron a szorgalmas gazda learatja fáradsága gyümölcsét. Megvan a kenyere egész esztendőre, de jut még eladni való is azok számára, kik nem szántanak, nem vetnek és nem aratnak, hanem más hasznos munkát végeznek, aminek viszont a gazda veszi hasznát.

Ilyképen minden szorgalmas, munkás ember egyidejűleg magának is, másnak hasznára is dolgozik és csak ahol így dolgoznak, ott boldogulnak ezen a világon.

TÉLI UT.

BUNDÁS idő, téli idő —
Rajtunk jó meleg kabátka:
Az én kedves kis hugommal
Igy megyünk az iskolába.

Lábunk alatt a fehér hó,
Ha tapossuk, csak úgy ropog —
Ropogtassuk hát Mariskám,
Szaladjunk, mert sok a dolog!

AZ UJ KALAP.

— Beszélyke. —

(Vége.)

EMMIKE gyorsan belátta ezt, mert nem elbizakodott dicsekvésből beszélt ő úgy, hanem mert szokva volt a bőséghez. Mindjárt jobbra akarta fordítani a dolgot s a kalapot nézegetve, így szólt:

— Olcsónak olcsó, de azt hiszem, még sem fog jól illeni a ruhádhoz. Menjünk csak másokhoz... aztán mondsza csak Linka, voltaképen mennyit szántál rá?

Ez volt aztán a fogas kérdés! Mikor Emmike még a tizenöt forintosat is olcsónak mondja, hogy álljon elő azzal, hogy éppen csak a harmadrészét adhatja!... az már persze csak egészen egyszerű, szerény kalapocska lesz. S, amint végig nézett most ezeken az olcsóbb portékákon, milyen csunyáknak találta! S most még azt vallja meg, hogy még ezek közül is csak a legegyszerűbbet veheti meg!?

— Nem tudom biztosan, mondá akadózva, nem határoztam el végkép, meny nyibe szabad kerülnie... majd meglátjuk.

Anna kisasszony megint segítségül sietett.

— No, a mamácska bizonyosan megmondta ugy körülbelől, hát csak ahhoz kell alkalmazkodnod.

Linka érezte ennek az igazságát, de a hiúság mégis csak erősebb volt benne. Egy pillanatig arra gondolt, hogy egészen őszintén megsugja a nevelőnőnek, hányadán áll a dolga, s őt kéri meg a választásra; de aztán megint csak röstelte, hogy őt Emmike csak afféle kis leánynak nézze, aki nem tudja elvégezni a maga dolgát. Csak válogatott tehát tovább s egy csinos tollas, piros szalagos kalap megtetszett neki.

— Ez nagyon takaros, biztatá Emmike is.

— És valóban olcsó, mondá a boltos kisasszony. Csak kilencz forint.

— Az a kérdés, adhat-e Linka annyit érte? kérdé a nevelőnő.

Persze hogy az volt a kérdés! Linka tudta, hogy még van annyi pénze, tehát megfizetheti... csak hogy aztán!.. De már azt csak nem mondhatja, hogy ezt is drágának találja. Inkább azt felelte a kérdésre:

— Oh, annyit adhatok!

— Akkor hát maradj e mellett, biztatta Emmike. Ez nagyon szép. Most aztán majd én veszem meg, amire szükségem van.

Linka kifizette a kalap árát, aztán ő segített Emmikének válogatni. Már ebbe Anna kisasszony keveset szolt bele, mert tudta, hogy Emmikének a gazdag szülei megengedik, hogy efféle apróságot egészen a kedvére vásároljon.

Nagy sokára elkészültek a vásárral s a portékát elküldették az Emmike néni-kéjéhez, ahova majd később ők is elmennek. Most még elsétáltak két vagy három más boltba, ahol Emmike mindenféle apróságot vásárolt. Mikor ezzel is elkészültek, Emmike fölkiáltott:

— Jaj de éhes vagyok! Jó, hogy elkészültünk, most már mehetünk a cukrászhoz ozsonnálni.

— Kapunk a néninél jó ozsonnát, szolt Anna kisasszony.

— Persze, hogy kapnánk, kedves Anna kisasszony, tudom én azt. De az csak olyan volna, mint otthon. Én pedig szeretnék ma valami külön fajta ozsonnát. Ugy-é te is, Linka?

— Persze, hagyta rá Linka.

— Mamácska meg is engedte nekem. És ugy-é, neked is?

— Természetesen.

Ebből ugyan egy szó sem volt igaz; mert arról szolt ugyan a mama, hogy Linka vehet magának egy kis gyümölcsöt meg süteményt, ami alig pár krajczárba kerül; de hogy a legdrágább cukrász boltba menjen, az még csak eszébe sem jutott.

De hát bementek a cukrász-boltba s ott javában lakmároztak. Az bizonyos, hogy nagyon jó volt ott minden, a csokoládé, a tejhajos sütemény, a mandulás torta. De már az nem volt nagyon mulatságos, mikor fizetésre került a sor és Linka azt fedezte föl, hogy negyedrészt annyi pénze sincs, amennyivel tartozik. Zavartan hebegte.

— Nem tudom... ugy látszik... mintha elvesztettem volna a pénzemet... vagy talán otthon hagytam...

— Sebaj, adok én neked kölcsön! szolt Emmike. Még az utra is kell majd... itt van két forint. Majd otthon megadod.

Igy minden rendben volt. Ellátogattak aztán a nénihez. estére szépen haza értek minden baj nélkül.

Azaz hogy nem mindnyájan. Emmike vigan ment haza, de Linkának már az uton valami furcsa kellemetlen érzése volt, s amint hazaért és arra került a sor, hogy bemenjen a mamához és számot adjon a dolgairól, akkor meghökkenve kezdett gondolkozni. Hogyan is fog beszámolni? A mama azt várja, hogy a fele pénzt vissza hozza. Hát ha azt kell majd megértenie, hogy Linka még adósságot is csinált!

— Majd holnapig kigondolok valamit... a mama ugy is beteg... már késő

este is van... majd azt mondom, hogy holnap beszéllek el mindent.

Ugy is tett s a beteg mama ráhagyta. De hiába töltötte Linka aggodó töprengéssel ébren a fél éjszakát, nem jutott eszébe semmi. Akárhogy akarta csürnicavarni, a vége mégis csak az lett, hogy nem úgy cselekedett, ahogy kellett volna. Mikor reggel felöltözött, csüggedten sohajtott fel:

— Mindhiába... nincs más hátra, mint elmondani, ami történt... nem maradhatunk szégyenben, hogy meg ne fizessük Emmikének az adósságot.

És míg a mama azt várta, hogy Linka vigan örvendezve fogja mutatni az új kalapot, Linka valósággal sápadtan, zavartan, egészen szerencsétlenül hozta elő a vásárfiát.

— Oh, mit vettetek! szólt a mama. Hisz ez nagyon czifra, tarka, ez nem neked való. És ezt nem is adhatták olyan áron.

Persze hogy nem. Lassan-lassan, akadozva, siránkozva elmondta Linka, hogyan végezte a vásárlást. Hiszen ő nem akarta, de Emmike... és röstellte... és a drága ozsonna...

A mama nagyon elkomorlyodott, mert csakhamar megértette.

— Tudom már. A hiuság, a nagyzás vezetett rossz utra. Azt hitted, gazdag játszótársad előtt szégyen azt mondanod, hogy nem vagy olyan gazdag, mint ő. És elköltötted azt is, ami nem volt a tied; költöttél lakmározásra, ami nem hozzád való; haszontalanságra fecsérteled azt, ami testvéreidnek szükséges dologra volt szánva. Álszégyenből s pillanatnyi lát-

szat kedvéért tékozoltál. Az adósságot persze megfizetem, de ezt a kalapot vissza küldöm s a régiben fogsz járnai tavaszig. Addig ha gondolkodol, talán be fogod látni, milyen oktalan az, ki többnek akar látszani, mint ami igazán.

MADARAK ÉS NÉGYLÁBUAK.

— Apró állat-történetek. —

Egy hirneves írónak szép macskája volt, melyet nagyon kényeztetett. Mindig ott heverészett a szobában s ott volt akkor is, mikor gazdája egy szép papagályt kapott ajándékba.

A papagály láttára a macska szemei villogni kezdtek. Nyilván rögtön arra gondolt, hogy itt most mindjárt jó pecsényéhez jut csak úgy, mintha a ház tetején verebet fog. Ravaszul sompolyogva közeledett, de a papagály észrevette és nyugtalanokodni kezdett. Nyugtalanlásában előszedte a tudományát és sorra elkiáltozta a szavakat, melyeket ki tudott mondani:

— Jó reggelt! Ki van itt? Éhes vagyok!

A macska roppant ijedelemmel állapodott meg s rábámult a madárra. Kétségkívül olyan formát gondolt, hogy tévedett: ez nem is madár, mert hiszen beszélt! Már pedig aki beszél, azzal ő nem bir. S amint a papagály még egyet szölt, a macska hirtelen megfordult, az ágy alá futott és sokáig nem bujt elő. Azontul pedig meg sem próbálta, hogy a madarat bántsa.

Egészen másféle barátság volt az, mely egy uri kastély udvarán a házörző eb és egy holló közt uralkodott. Egy téli napon a szolga egy hollót talált, mely látszólag élettelenül terült el a havon. Fölvette és bedobta az eb házikójába, hadd falja föl a kutya.

Pár nap mulva azonban nem csekély meglepetésökre azt látták, hogy a

kutyána
éledt és
zott, ha
tek egy
a holló
ságosan
összeho
lyeket
aludt, a
semmik
E
végre a
egy na
vissza.

MEGF

A
számáb
tése:

Evere

H
máry V
Katzbur
nes Ede,
mos Ma
és Gizel
Dienes M
Faludy
Aranka,
Turóczy
és Korn
Mórocz
Fromme
Hirsch
Rudolf,
és Berta
és Edit,
Schlicht
tóczyk
Gabriell
Lenke,
és Zelm
Guarz
Ilonka,
mán és

A
mában
ték: Sor
és Bela,

kutyának lakótársa van — a holló. Föl-
éledt és ott maradt. És azontul sem távo-
zott, hanem a leghivebb barátságban él-
tek együtt. Ha a kutya az udvaron járt,
a holló mindig kísérte; az ebéden barát-
ságosan osztottak, sőt a holló mindenfelől
összehordott pajtásának csontokat, me-
lyeket gondosan keresgélt. Mikor az eb
aludt, a holló ott őrködött mellette és
semmiképp sem lehetett elriasztani.

E ritka barátság évekig tartott, míg
végre az öreg eb kimult. Ekkor a holló
egy napon elröpült és nem tért többé
vissza.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIX. kötet 21-dik
számában közölt szótagejtvény megfej-
tése:

Evereszt, Mongol, Indus, Rosa, Balaton,
Fiume, Sármány, Inga.

Helyesen fejtették meg: Szath-
máry Vilma, Molnár Adèle, Szilágyi Ágota,
Katzburg testvérek, Szenes Czinczi, legifj. Sze-
nes Ede, Massanek Lenke, Gömörly Irma, Har-
mos Mariska és Géza, Szily Irma, Fűster Elza
és Gizella, Schweiger Ernő, Lányi Márton, J.
Dienes Matild, Maszalovics Irén, ifj. Kiss Albert,
Faludy Mariska és Lajos, Strakovics Malvine és
Aranka, Kiszely Lehel, Engelmann Olga és Irén,
Turóczy Sándor, Weisz Ottó, Neugebauer Emil
és Kornél, ifj. Konopy Kálmán, Robitsek Edith,
Mórocz Jolán, Steiner Ottó, Reichlin Rosa,
Frommer Ernő, Mangold Irénke, Glácz Erik,
Hirsch Serena, Bernáth Dezső és Emil, Messer
Rudolf, Schaffner Mariska és Gézuska, Lövy Kata
és Berta, Rakovszky Károly, Deutsch Marianna
és Edith, Ányos Pista, Feldheim Itonka (részben),
Schlichter testvérek, Valdmann Kornélia, Posz-
tóczky Tibor, Popper Árpád és Jenő, Szirányi
Gabriella, Seethal Elma, Löwinger Fanny és
Lenke, Weisz Dezső, Miklós Olga, Lövy Margit
és Zelma, Fay Elza és Anna, Szelvár Itonka,
Guariz Malvina, Offenheimer Miczi, Kalmár
Itonka, Mezey Berta és Mariska, Szigetvári Kál-
mán és Lacz, Schossberger L. Gida.

*

A »Kis Lap« XXXIX. kötet 19-ik szá-
mában közölt rejtvény megfejtését még beküld-
ték: Somosi Jenő, Feldheim Itonka, Nagy Itonka
és Bela, Löwinger Fanni és Lenke.

G Y Á S Z.

Rég kondult meg a »Kis Lap«
sirató esőngetyűje. Már azt reméltem,
nem lesz halottunk több ebben az esz-
tendőben. Akit most kísértek ki velem a
fosztott virányu, bus temetőbe, az,

KOLLER KORNÉL

kinek nevét nem egyszer láttatok gyűjt-
ések élén, szerető szívvvel juttatva a kö-
nyöradományt fázó és éhező gyermek-
társai vagy egyéb inségesek és kárval-
lottak segédelmére. Szülei s testvérei
bujára nov. 25. halt meg 11 éves korá-
ban, Terezovácson Szlavoniában. Nevét
foglaljuk imádságunkba mi is. Maréknyi
hamvai nyugodjanak békén!

Forgó bácsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

»Ujéyhez«. A közölhetés szigorú mértékén
nagyon alól marad. — Messer Rudolf. Mint a
rejtvény szerzője csak nem állhatsz a megfejtői
közé? — Koller Róbert. Veszteségekben kis
olvasóim nagy tömegével őszinte részt veszünk.
A rejtvényekből vagy kettőt besoroztam. —
Reichlin Rosa. A »Kis Lap« m. számának
ugyan ebben a rovatában részletes válasz foglal-
tatik a te kérdésedre. — Horváth Ilona. Mire
kérsz feleletet? Vagy, hogy csak éppen a neve-
det akarod látni nyomtatásban? Ez bizony üres
hivalkodás volna, ha úgy volna, mert semmi
érdem benne. — »Hogyan származott a
mese?« Már egyszer kértem a széles margót.
Hiszen, ha ebben a drága világban minden olyan
olcsó volna, mint a papíros! Minek azzal takaré-
koskodni, midőn csak kárral jár? Mert így
bizony keserves a szűk sorok közé foldozgatni a
javításokat, amelyek pedig a munkáskára ráfér-
nek. — Nagyfalusi Victor. Nincs kimerítve.
Hol maradt a *dij, adó, dió, Didó, dada, ij*
stb, ami mind telnek a rejtett szóból. Ily érte-
lemben kibővítve s az egyes részek szabatosabb
meghatározásával küldd be újra, mert p. a hajban
nem az a legjellemzőbb, ha »simán áll a gyermek
fején.« — ifj. Konopy Kálmán. Az egyik meg
fog jelenni.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességü ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálja.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandí fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meghozza kamatait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté: Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetü képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költevények, szinnű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte: *Füssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból: Pulszky Ágost. Egy könyomatu ezimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, arany szegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.
— **Szent László király,** történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

A „**KIS LAP**“ némely évfolyamainak **számos szép képpel diszesített** kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Schmid Kristóf általános elterjedt ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsatő.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl melletti kápolna.
Tammenburgi Róza.	Jozafát királyfi.
Eustachius.	A piros és fehér rózsák.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A vadon virágai. — Lajos.
A jó Örzse.	Schmid Kristóf élet-rajza. — Szinjátékok.
A bárányka.	
Paulina.	

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta: dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy kőrajzzal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. **Uj Robinson,** a magyar ifjuság számára fordítá: dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszélyei. A francia Akadémia által koszorozott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította: Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta: a Jókedyü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte: *Füssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.